

Tedaj je razumela Ana vse. Oj, umrla je mamica, a oče je prikrival njeno smrt, ker se mu je smilila mala Ana. Takrat, ko se je odpeljal v mesto in dejal, da gre po mamico, takrat je šel k pogrebu. Zato je bil potem tako žalosten in je zdihoval tolikokrat, ker je mamica umrla.

Tako je mislila Ana in je bridko ihtela. Stara mati jo je dvignila in posadila k sebi na voz. Voznik je pognal konje, da so dirjali. Zaman je tolašila stara mati Ano. Ihtela je vso pot in se je stiskala k ljubi stari materi. Razveselil se je oče doma, ko je obstal voz na dvorišču. Bil je ves iz sebe, ker mu je izginila hčerka. Povsod jo je iskal brez uspeha; a zdaj se je prikazala kar nenadoma s staro materjo! Ana je jokala neprenehoma. Naposled so jo spravili v postelj, in potem je utihnila in je zaspala.

Ko se je prebudila, je bila mirna. — Vedno se je držala stare matere, ki se do smrti ni ločila od vnukinje. Lepo ji je pripovedovala o kraju, kjer sanja mamica, in o raju, kjer jo pričakuje ...

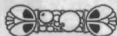


Slika.

*Nad zemljo noč sloni,
šepeče, govori:
Počij, zaspij, sestrice,
pobožaj sen ti lica!*

*In zemlja na ta zvok
že pade v sen globok — —
nad njo spo v dalji silni
svetovi brezštevilni ...*

Fran Žgur.



IVO TROŠT:

Sestanek.



loveku se često zgodi, da ga slep slučaj zanese nenadoma v najbolj čudno in najbolj pisano družbo, med ljudi, ki niso njemu in tudi med seboj prijazni. Pisano se gledajo, se boje trenutka, kdaj se začne med njimi prepir in pobjo, ter komaj čakajo, da jih isti slučaj, ki jih je združil, nenadoma tudi razkropi na različne kraje.

Enaka je večkrat tudi med živalmi. Najrazličnejše vrste časih združi usoda za trenutek in zopet razdruži.

Lepega jesenskega jutra so se nemo pozdravili na majhni morski čeri najrazličnejši morski stanovalci naše zemlje. Več močvirnic je ustavil včerajšnji vihar, morski vran je priletel sem navsezgodaj po svojih „uradnih opravilih“ pogledat, če bo kaj za želodec. Velik suličar si je pa poiskal zajtrk kar v vodi in ga ponosno nasadil na svoj nos ter ga pokazal čudečim se sozemljanom, češ: „Kaj boste vi, ki nimate takšne priprave za lov!“

Galebi so v velikih krogih vedno bliže obletali pisano družbo ter opazovali z bistrim očesom, če se jim ne bliža nevarnost. Te pa ni bilo, zakaj vse jate so združeno zavidale suličarju njegov zajtrk — morsko mačko.



To je riba, ki ima res mačji podobno glavo. Koščena lobanja je zrastena z nosno kostjo in gorenjo čeljustjo. Suličar jo je zabodel pod prsno plavut — pravi lovec že ve, kje največ zaleže zabodljaj.

Suličar je skoro podoben veliki ščuki, toda zares veliki, zakaj dorastel je dolg do 5 m in težak do 200 kg, poleg tega pa močan, da sam prevrne čoln ali majhno jadrenico. Jako nevarna riba, a zaradi okusnega mesa tudi jako preganjana. Na Siciliji in Sredozemskega morja otokih uživajo njegovo meso sveže in posušeno. V morju ga izdaja njegova temnočrna barva po hrbtu, dočim je po trebuhu srebrnobl. Kakor pri nas ščuka se hrani tudi suličar z ribami in morskimi stanovalci.

Njegovo delovanje ob morski čeri opazuje jata morskih vranov — ne brez zavisti. Tudi morski vran zna izbirati morske ribe in si jih privoščati za kosilo in večerjo. Ima zato kakor suličar pripravno orodje — precej dolg kljun, ki je v zgornjem delu zakrivljen, da ujeto žival z ostrim zobom-kavljem lahko dlje časa obdrži, jo odnese z morske gladine v skalovje in med čeri, kjer jo zložno zaužije.

Rep mu je razširjen na koncu kakor ribja repna plavut, zanesljiv znak, zakaj mu koristi, kje ptica največ živi in kje si išče živeža — v vodi. Enako drugim plavaricam ima plavno pečico na nogah. Ko pride iz vode, pa moško stoji samo na eni nogi kakor da posnema s tem mnogo večjo močvirno štokljo. Morski vran je večinoma temnozelenene barve, le dolnji del glave in proti koncu repa ob dolnji strani je bel. Predrzna ujeda jako škoduje ribam, zakaj kjerkoli se pokažejo, jih je vedno več skupaj.

Zadnji del glave mu krasi pernat čop.

Sicer pa ni velika plavarica. Dolg je le do 75 cm, a jako požrešen. Časih se spusti za živežem z morske obali tudi daleč na celino.

Druge močvirnice in plavarice je tukaj ustavil samo sinočni vihar. Sedaj se morajo šele posvetovati, kako in kam bodo odletele, da ne izgreše prave poti.

No, jutro je lepo, morje mirno. Še nekaj ur, pa dosežejo zaželeno egipčansko in severnoafriško obrežje.

Kakor so se nepoznani zemljani slučajno sestali, tako slučajno, vsak hiteč za svojimi prirodnimi nagoni, se tudi razstanejo. Samotna morska čer bo zaman čakala še leta in leta toliko in tako različnih posetnikov.



F. PALNÁK:

Justinkino „srce“.



a Mihalovo nedeljo je bilo, ko sem prišel po ozki dolinici med Rogaško Goro in Lakotnikom v vasico, kjer so obhajali žegnanje. Moja navada je, da se zglasim pri znancu in niti zглаšati se mi ni bilo treba, ker s šolskega vrta sem že čul pozdravljanje in kmalu sem sedel v sredi družinice gostoljubnega prijatelja Martina. Tedaj sem spoznal Justinko. Prišla me je pozdravit — mala kodrasta črnolaska z živimi črnimi očki, rdečimi ustnicami in belimi zobki.